

In gesprek met een echte Reuselnaar

Toen ik op de Sint Jozefschool van de fraoters, in de urste klas zat, wies ik in 't begien nie wà ik er moes doen. Ik was te bleu om ut te vraogen. Gelukkig is dé lotter allemol goed gekommen.

Leo van Gompel in zijn woonkamer, januari 2019.

Aan het woord is de 77-jarige Leo van Gompel, een van de tien kinderen van Wout van Gompel, alias *d'n Dikke Wout* en de in Hilvarenbeek geboren Mina Bressers.

Voorouders

Opa en oma, Janus van Gompel en Jana van den Borne, van vaderskant, hebben tot 1912 in Reusel gewoond. Daar werden hun eerste 6 kinderen geboren. Dat waren achtereenvolgens tante Beth, tante Marie, onze pa, tante Nel, tante Ton en tante Leen. Het gezin is in Reusel een aantal keer verhuisd. In het bevolkingsregister van Reusel staat dat ze in *de Straot*, aan het Kerkeind, aan den Hoek en in de Denestraat woonden. In de Denestraat woonden ze in de Deneburg.

Toen de huurperiode van de Deneburg afliep kon iedereen opnieuw inschrijven voor een nieuwe huurtermijn. Er werd een nieuw bod op de huur uitgebracht maar dat konden opa en oma helaas niet betalen. Ze vertrokken daarom met hun gezin naar Hilvarenbeek waar ze in de Gelderstraat een kleine woning konden huren. Bovendien kon opa daar zijn beroep sigarenmaker uitoefenen. In Hilvarenbeek zijn tante An en tante Grarda geboren waarmee het gezin met 8 kinderen compleet was.

Opa Janus van Gompel, geboren in 1878, heb ik

nog maar even gekend. Ik was toen 'n menneke van 3 of 4 jaar oud. In Reusel verdiende opa ook al de kost met sigaren maken, zijn hobby was duivenmelken. In Hilvarenbeek is hij ook nog melkventer geweest. Hij gebruikte daar een *hitje* (klein paardje) voor, dat een wagentje trok. Ook handelde opa in klein vee, daar was hij heel goed in.

Wat ik me nog van hem herinner is dat hij bij ons thuis de grote *kiepenkooi* heeft opgeknapt, een flinke klus die hij er goed vanaf bracht. Het was *unne goeie mins* en een harde werker.

Enkele jaren later waren onze Toon en ik bij die kooi, waar veel stro aan verwerkt was, *vuurke* aan het stoken. Dat liep niet goed af want die is toen, tot onze grote schrik, tot de grond toe afgebrand. Dat werd zelfs wereldnieuws omdat het in de Brug als groot nieuws werd vermeld. De Brug was een speciaal blad dat alle Reuselse soldaten ontvingen die toentertijd in Nederlands Indië het Vaderland moesten dienen.

Oma Jana van den Borne bereikte een hoge leeftijd. Daarom heb ik haar langer gekend. Ze woonde in bij het grote gezin van haar jongste

Mij broertje Toon en ik (rechts) omstreeks 1949.

Het gezin van opa en oma Janus van Gompel en oma Jana van den Borne, omstreeks 1930. V.l.n.r. onze pa, tante Nel, opa Janus, tante Leen, tante Gardra, tante An, tante Marie, oma Jana, tante Tonia en tante Beth.

dochter, tante Gardra. Ze is tot op hoge leeftijd vitaal gebleven. Het was een pittige madam die toen ze al 75 jaar oud was de tuin nog omspitte. Bij tante Gardra heeft ze een *goeie aowe* dag gehad.

Opa Cornelis Bressers en oma Victorina van den Broeck, van moederskant, heb ik niet meer gekend omdat ze beiden al overleden waren voor ik geboren ben. Hun gezin woonde aan de Diessenseweg in Hilvarenbeek. Oma had in Hilvarenbeek kennis gekregen met opa toen ze als dienstmeisje was meegereisd met het gezin waar ze diende. Dat gezin was toen op vakantie in huize Groenendael te Hilvarenbeek. Oma en dat gezin kwamen uit het Belgische Zoutleeuw.

Ouderlijk gezin

Onze pa, Wout van Gompel en ons moeder Mina Bressers hadden voor ze getrouwd waren, al zicht op een eigen woning. Dat kwam omdat Pietje Bressers en zijn vrouw Bet van Gompel omstreeks 1930 een twee-onder-een-kap woning gingen bouwen in Reusel aan de Mierdseweg. Ze waren van elkaar dubbele familie. Het werd een woning met Franse kap met aan de voorkant twee voordeuren naast elkaar. De grond was gekocht van Driek Panjoel die een boerderij had aan de Rijpershoek met veel grond aan de Mierdseweg. Toen het huis klaar was vonden mijn ouders het nog te vroeg om met elkaar te trouwen. Daarom werd het nieuwe huis het eerste anderhalf jaar verhuurd aan Pietje *Schipper* (Rossiau).

Aan de Mierdseweg kregen mijn ouders tien kinderen. Ik ben op 6 juli 1941 geboren. Mijn broers en zusjes Ad, Rina, Kees, Annie, Wies en Nelly

gingen mij voor. Na mij kwamen nog mijn broer Toon en mijn zusjes Maria en Gerry.

In de voetsporen van zijn vader werd onze pa ook sigarenmaker en hij had als hobby duivenmelken. Hij stond in Reusel bekend als een goeie duivenmelker die de kneepjes van de hobby in de vingers had. Van Peer *Pampus* (van Gompel) kocht hij eens een schaliekleurige doffer waar hij wel wat in zag. Dat had hij inderdaad goed gezien want op de lange 300 kilometer vloog onze schalie wel eens minuten vooruit op de andere Reuselse duiven. Op een keer kwam buurjongen *Thee Schoor* (Theo Schoormans) bij ons op bezoek. Hij wilde ook graag een goede duif hebben. Toen hij zag dat een duivin een flinke drol had gedraaid op de rand van de nest vroeg hij: "*Es ik dieën drol opvréét kréég ik die duif dan?*" Onze pa zei daar geen ja op want de zonen van *Schoren* waren tot alles in staat, wist hij. Onze pa hoorde niet bij de beste sigarenma-

Onze pa Wout van Gompel en ons moeder Mina Bressers omstreeks 1930.

Samen met mijn zusjes v.l.n.r. Annie, Nelly en Wies, tijdens mijn lagerschooltijd omstreeks 1947.

kers en daarom was het in ons grote gezin geen vetpot en moest er flink aangepakt worden om alle mondjes te kunnen voeden. Gelukkig hadden we een grote lap grond bij het huis liggen zodat de groenteboer nagenoeg niet nodig was. Ook hield onze pa varkens, *kiepen*, en konijnen. Jaarlijks werden er een of meer varkens geslacht zodat er regelmatig vlees op tafel kwam. Ik kan dan ook zeggen dat we niets tekort zijn gekomen, maar van overvloed was ook geen sprake.

Oorlog

In 1944 was ik pas 3 jaar en ik heb daarom de bevrijding en de verschrikkelijke beschietingen op Reusel van de septemberdagen niet bewust meegemaakt. Wel heb ik er regelmatig door

mijn ouders over horen vertellen. Zo weet ik dat onze pa samen met zijn zwager Pietje Bressers achter in d'n hof een schuilkelder had gebouwd. Buurman *Wotje* van Gompel had hen daarbij uitgelachen omdat hij dat toch wat overdreven vond. Toen echter de beschietingen begonnen, meldde *Wotje* zich met zijn gezin direct aan en kon het gezin ook de schuilkelder in. Dat duurde echter niet lang want toen de woning van Pietje de eerste voltreffer kreeg moesten de drie gezinnen halsoverkop vluchten naar de *Kattenbos*. Daar werden ze gastvrij opgevangen op de boerderij van *d'n Brouwer* (van *Limpt*) waar in allerijl schuilkelders werden gegraven. Onze pa heeft er een koe geslacht die door granaatscherven gedood was. Tante *Bet Bressers-van Gompel* die in die dagen hoogzwanger was, beviel daar van zoon *Jan*. Die werd daarom toen *Jantje van de Kattenbos* genoemd.

Jeugdijaren

De eerste tijd van de lagere school waren voor mij een drama. Ik ging er niet graag heen. Lezen en taal vond ik moeilijk en ik durfde niets te vragen als ik het niet begreep. Voorlezen vond ik helemaal erg en was dan vaak volledig de kluts kwijt als ik een voorleesbeurt kreeg. Ik ben in die beginperiode ook wel eens terug naar huis gelopen omdat ik het niet meer zag zitten op school. Later toen ik bij *frater Evidius* kwam kreeg ik meer zelfvertrouwen vooral toen ik merkte dat ik heel goed kon rekenen.

Ons gezin omstreeks 1957. Achter v.l.n.r. *Ad*, *Rina*, *Wies*, *ik*, *Kees*, *Nelly*, *Maria* en *Annie*. Voor v.l.n.r. *Toon*, pa, moeder en *Gerrie*.

Onze pa Wout van Gompel bij zijn duivenhok omstreeks 1960.

Bij ons thuis hadden we allemaal onze taken. Behalve in de tuin helpen, zorgde ik ook dat er voldoende eten was voor de konijnen. Bijna elke dag ging ik konijnenvoer snijden in bermen en slootkanten. Ook onze pa met zijn duivenhobby helpen was voor mij *váásterief*. Vaak stond ik al om half zes op om de duivenhokken schoon te maken. Bij de wedvluchten draaide ik de ringen van de binnengekomen duiven door de constateur (duivenklok). Daarbij kon elke seconde belangrijk zijn. Met onze pa kon ik het heel goed vinden, vertelt Leo.

Voetbal

Voetballen ging mij goed af en ik deed het heel graag. In mijn lagereschooltijd speelden we meestal op het zandterreintje van de fraters aan de Lagemierdsedijk. Bijna niemand had voetbalschoenen. Op een keer had Ceel *van de Witte* een paar voetbalschoenen gekregen. Omdat hij linksbenig was en Leo Bressers rechtsbenig en ze dezelfde schoenmaat hadden deed Leo de rechtse voetbalschoen aan en Ceel de linkse zodat ze allebei een betere trap hadden. Er werden toen ook wedstrijden gespeeld tegen andere buurtelftallen. Zo kan ik mij herinneren dat we tegen de Liba hebben gespeeld die uit de Lensheuvel kwam.

Vanaf mijn twaalfde ging ik bij de junioren van Reusel Sport voetballen. Voetbaltrainer Elias Beerens stelde me altijd op als keeper. Hoewel ik wel eens gevraagd had om in de voorhoede te spelen kwam daar niks van terecht. Ik heb nooit begrepen waarom.

Na keeper geweest te zijn in de B1 en A1 juniorenelftallen werd ik bij de senioren keeper in het derde, later in het tweede. Toen Ad Koek (Lavrij-

Samen met mijn kameraden tijdens een wandeltocht, omstreeks 1959. V.l.n.r. Piet Adams, Piet Koek (Lavrijsen), ik en Peter van de Mutte (Van Limpt).

Ons moeder werd vanaf haar veertigste steeds vaker ziek en kon het huishouden niet meer goed doen wat een ramp was voor ons gezin. Mijn oudere zusje Nelly moest al op jonge leeftijd taken van ons moeder overnemen. Ze heeft altijd met veel inzet voor ons gezin gezorgd. Vroeger stond ik daar niet zo bij stil maar nu kijk ik daar met groot respect op terug.

Na de lagere school wilde ik naar de Ambachtschool (LTS) in Bladel om daar het vak timmerman te leren. Onze pa had mij opgegeven als bankwerker omdat hij dacht dat aan een bank werken door timmerlieden gedaan werd. Ik was dan ook heel verbaasd dat ik een blauwe overal aan moest in plaats van een gele. Daar durfde ik echter niets van te zeggen omdat ik er op dat moment niet genoeg flair voor had.

Wanneer ik vrij was ging ik vaak samen met mijn kameraadjes Karel Coolen, Ceel *van de Witte* (van Limpt) en mijn broer Toon *veugeltjes zuuken* in de *Mierdse Staat* en *Sinte máást* aan de Hulselsedijk. De eitjes van *zangveugeltjes* lieten we liggen maar die van *eksters*, *hiksters* (Vlaamse gaaïen) *vlierscheuten* (lijsters), uilen en *klampers* (torenvalken) namen we mee naar huis, bliezen ze uit en bakten er dan *aoierstreuf* van. Van de uitgeblazen eieren regen we kransen die we in de slaapkamer hingen.

Tijdens mijn militaire diensttijd op de Leusersheide bij Soest, in 1961. Vooraan rechts, Reuselnaar Peter Rijkers. Rechtsachter zit ik.

sen) weer keeper werd in het tweede werd ik voor het eerst opgesteld als voorhoedespeler. Dat seizoen maakte ik al direct 27 doelpunten en was vanaf toen vaste keuze voor de voorhoede. Toen ik een jaar of 26 was, ben ik gestopt bij Reusel Sport en ging ik voetballen in het toen in Reusel populaire buurtvoetbal. Met buurtvereniging de Vest zijn we een paar keer kampioen geworden.

DAF Bedrijfsschool

Na de Ambachtsschool ging ik in 1956 werken bij de DAF in Eindhoven. Er werd toen 48 uur per week gewerkt, ook nog op zaterdagmorgen. Onze pa tekende voor mij een contract waarin stond dat ik het vorstelijke salaris van 38 cent per uur ging verdienen. Elke morgen moest ik al om 6.30 in het dorpscentrum zijn om de VIPRE-bus te halen die me naar het werk bracht en waarmee ik ook mee naar huis kon. Ik startte in de productie met metaalboren op de afdeling van Louis Herps. Later kreeg ik ook ander werk. Toen ik luchtketels met lucht moest afpersen om te controleren op dichtheid ging het op een keer helemaal mis. Ik draaide per abuis een ketel los die nog op druk stond met als gevolg dat die als een raket gelanceerd werd en met hoge snelheid door de werkplaats raasde. Gelukkig werd niemand geraakt anders had het grote gevolgen gehad.

Niet veel later kon ik beginnen aan de opleiding Bemetel constructiebankwerker op de

DAF Bedrijfsschool aan de Geldropseweg. Daar leerde ik lassen en de kneepjes van constructiebankwerken. Een dag per week had ik theorielessen. Na het halen van het Bemetel diploma Constructiebankwerken werd ik geplaatst bij de afdeling Experimenten. Later werd dat het Research Centrum van DAF. Het werk daar ging me goed af. Na een tijdje stond ik aangeschreven als vakman. Toen ik tot vakman van het jaar ben uitgeroepen werd ik samen met DAF-collega Ad de Louw aangewezen om deel te nemen aan de Ingenieur Noordhoff Prijs. Ik vond dat een hele eer, al heb ik dat toen niet laten merken.

In het Research Centrum heb ik heel mijn werkzaam leven met veel zin gewerkt. Als de jaarlijkse beoordelingsgesprekken waren en de salariering viel me wat tegen, kon ik me wel eens druk maken en in discussie gaan maar dat ging dan ook wel weer over. Soms werd mij gevraagd werk te doen dat toeleveranciers van DAF niet konden. Om dat te demonstreren liet Leo mij trots een koperen gloeispiraal zien die hij voorheen had gemaakt en die hij bij zijn pensionering als afscheidscadeau had ontvangen. Het is inderdaad een knap stukje werk!

Militaire Dienst

Toen ik een jaar of 17 was, ging ik nog niet op stap. Mijn kameraden waren toen Piet Adams, Peter van de *Mutte* (van Limpt), Piet *Koek* (Lavrijzen), Jan Lathouwers, Toon *Schaf* (Hendrikx) en Wim van *Niekske* van Limpt. Regelmatig ging ik in die tijd naar de film die draaide in de filmzaal achter de Vrachtkar. Ook heb in die tijd danslessen gehad. Echt dansen heb ik nooit goed

Onze trouwdag op 12 mei 1967. We zijn hier in de omgeving van het Rusthuis op Landgoed de Utrecht.

In het seizoen 1959-1960 werd het derde elftal van Reusel Sport kampioen. Vooraan derde van rechts met bal en in keeperstenue ben ik.

gekund maar met goed vasthouden had ik geen moeite.

Mijn rekrutentijd bracht ik door in Ossendrecht. Ook Piet Boer (Jansen) uit Reusel was daar gelegerd. Het was een tijd waarop ik met weinig plezier terugkijk. Vooral het aantreden en marcheren en die schreeuwende bevelen van de commandanten vond ik maar niks.

Tijdens mijn parate tijd was ik als luchtdoelartillerist gelegerd in Huis ter Heide te Zeist ook wel de Walaardt Sacré kazerne genoemd. We schoten maar twee keer per jaar met scherpe granaten. Dat was op het strand bij Egmond aan Zee. Het doel was een lap stof die een paar honderd meter achter een vliegtuig hing. Vaak oefenden we met behulp van schermen die op een wagen stonden. Zonder dat we echt schoten, konden we toch het resultaat zien. Eigenlijk was het droogzwemmen. Om de twee weken mochten we naar huis. In het weekend dat ik binnen moest blijven, ontving ik altijd een brief van onze pa waar ik echt naar uitkeek. Hij schreef behalve over het nieuws van Reusel vooral hoe het met de duiven ging en welke uitslagen ze hadden gevlogen. Omdat ik bij Reusel Sport voetbalde lukte het me vaak in de weekenden, dat ik binnen zat extra verlof te krijgen om in Reusel te kunnen voetballen. De commandant steunde me daarmee.

Ook Reuselnaar Peter van Jan Rijkers was in Huis ter Heide gelegerd. Peter sprak zo'n zwaar Reusels dialect dat andere dienstmaten me vroe-

gen het te vertellen. In de laatste weken van mijn dienstplichttijd ben ik goed weggekomen. Ik stond bij de hoofdpoot op wacht toen zich allerlei heren meldden die op de kazerne meededen aan een sigarenrokerswedstrijd. Het was een wedstrijd waarbij het erom ging tijdens het roken een zo lang mogelijke as aan de sigaar te krijgen. Ik had alle bezoekers zonder te contro-

Tijdens mijn 40-jarige dienstjubiläum bij DAF in 1996 kreeg ik deze 'gouden' horloge die ik tot op de dag van vandaag nog draag.

Tijdens een bijeenkomst bij DAF samen met drie van mijn collega's, omstreeks 1990.

leren doorgelaten en geen papieren laten invullen. Helaas had de militaire politie daar lucht van gekregen en mij op de bon geslingerd. Het gevolg was dat ik op rapport moest komen bij de commandant die boos uitriep: "Het hadden wel Russen kunnen zijn die je zomaar hebt doorgelaten!" Omdat ik een goede staat van dienst had kwam ik er gelukkig met een berisping, zonder verdere straf, vanaf.

Getrouwd

Na mijn diensttijd was ik in mijn vrije tijd veel te vinden in 't Centrum, het gemoedelijke stamcafé van Reusel Sport. Het was in die tijd bijna mijn tweede thuis. Vaak ging ik er samen met Piet Adams en zijn neef Peter *van de Mutte* (van

Limpt) biljarten. Helaas zijn Piet en Peter veel te vroeg overleden.

Later gingen we in de weekenden uit in dancing de Valk. In het begin was ik vooral aan de bar te vinden. Daar viel mijn oog op Mia van Jan Moeskops. Na wat aarzeling heb ik de stoute schoenen aangetrokken en ben er bij gaan zitten. Dat was misschien wel het belangrijkste besluit want we zijn tot op de dag van vandaag bij elkaar gebleven.

Onze verkeringstijd duurde twee jaar. Uit die tijd herinner ik me dat we samen met de brommer op vakantie geweest zijn in Cadier en Keer in Limburg. Daar kwam ik erachter dan mijn Sparta brommer niet opgewassen was tegen de Limburgse heuvels, die trok in die heuvels daar voor geen meter.

Mijn moeder overleed in 1965 op 58-jarige leeftijd. Ze was bijna 20 jaar ziek geweest. We hadden het zien aankomen maar toch was het een klap voor ons gezin, vooral voor onze pa. Twee jaar later hertrouwde hij met de weduwe Coleta Moeskops-Wouters en trok bij haar in. Daardoor kwam er plaats in mijn ouderlijk huis. Mia en ik besloten, na wat aarzeling, daar te gaan wonen. In 1967 zijn we getrouwd en hadden een mooi trouwfeest in 't Centrum.

Eigen Gezin

In 1969 vroeg Jan Lathouwers aan mij samen met hem in de Lend een twee-onder-een-kap

In 1996 vierde ik mijn 40-jarige dienstjubiläum bij DAF. Ook mijn vrouw Mia en onze dochters Marian en Karin waren daarbij aanwezig.

Onze oudste twee kleinkinderen Jules en Freek in 2002 tussen de tulpen in de omgeving van de Bakmannen in Reusel.

woning te bouwen. Hij was timmerman en had drie zwagers die metselaar waren. Bovendien kon ik veel aan de bouw meehelpen zoals stellen, opperen en installeren. De centrale verwarming werd door mij aangelegd een klus die ik voor het eerst deed. De kosten konden zo flink gedrukt worden. Later heb ik vaak samen met zwager Kees verwarming gelegd, en ander loodgieterswerk gedaan om een centje extra in het laadje te brengen. Op een gegeven moment werd ik zo vaak gevraagd voor een klusje dat ik geen tijd meer had om het werk thuis te doen. Toen heb ik het vrij snel afgebouwd.

Mia en ik kregen twee dochters, ons Karin en Marian, waar we heel trots op zijn. Ze zijn sociaal betrokken en hebben mooie gezinnetjes, allebei met twee kinderen. De vier kleinkinderen staan goed in het leven. Daar hebben we het echt mee getroffen, vertelt Leo.

Slot

Leo van Gompel heeft een ingetogen karakter, hij vertelt zijn levensverhaal zonder opsmuk en soms met wat zelfspot. Tijdens zijn lagereschooltijd keek hij de kat uit de boom en stond niet graag op het voorplan. Hij kwam niet altijd voor zichzelf op. Toen hij jarenlang bij Reusel-Sport opgesteld werd als keeper terwijl hij graag in de voorhoede had gestaan protesteerde hij niet. De praktijk lag hem beter dan de theorie. Hij hield van aanpakken en ging moeilijke klussen

niet uit de weg. Heel zijn werkzaam leven heeft hij bij DAF in Eindhoven gewerkt. Daar stond hij bekend als een prima vakman. DAF is hij altijd trouw gebleven omdat hij daar zijn draai had gevonden en hij het een goede werkgever vond. Leo en Mia zijn trots op hun kinderen en kleinkinderen en steken dat niet onder stoelen of banken. Daarom stellen we vast dat Leo van Gompel, een van de tien kinderen van Wout van Gompel en Mina Bressers, een echte Reusenaar genoemd mag worden.

Dit zijn onze jongste kleinkinderen, de tweeling, Hanne en Neele omstreeks 2008.